

DIARI DE VACANCES

Dilluns, 9 d'agost. Matí

M'he aixecat malament. Amb la presa al cul. He escridassat els meus fills sense cap motiu clar. A tots, fos pel que fos. Ara estic prenent-me un cafè sola al bar de l'hotel. Ja hem esmorzat i els altres s'han anat a l'habitació. Em tenen por, no volen angoixar-me i procuren que estigui tranquil·la. Els hauria de dir que no s'esforcin massa. No val la pena. No aconseguiran res.

Intento prendre'm les coses amb calma. Els altres anys sempre era jo qui no tenia presses per sortir. M'he adonat que hi ha un home al bar. Ahir, quan vam arribar, ell ja estava al parking de l'hotel. Li treia brillantor al seu cotxe. Un jaguar, crec. Estem sols. Jo escric i ell, em sembla, em mira. No sabem d'on som ni, molts menys, qui som. Una mare escrivint?

Dilluns, 9 d'agost. Nit

M'ha donat un atac de pànic. Són les 11:25 de la nit. Tots quatre estem el llit. Ells dormen però jo no. L'atac, potser atac és una paraula massa forta però no em surt una altra, m'ha durat uns quinze minuts. Ha començat quan he tancat el llum per dormir. He sentit llavors, com obrien la porta de l'habitació del costat. He estat conscient, de cop i volta, del perill que comporta dormir en un hotel. Què passaria si un desgraciat es fica a fumar i provoca un incendi? M'he imaginat a tots quatre abraçats, a punt de morir intoxicats pel fum, a sota de la finestra. Hauríem ficat tovalloles humides per sota de les portes de les dues habitacions comunicades que estem ocupant. Estaríem esperant el rescat però, n'hi hauria prou? Ens salvaríem? He pensat en el molts viatges que hem fet i no ens ha passat res. Perquè, doncs, avui? He pensat en la malcarada de la recepcionista i en fer guàrdia desperta tota la nit. No sé quina relació hi ha entre aquests dos pensaments, però no m'amoïno per això. Al final, he decidit aixecar-me i escriure-ho. Crec que és la solució més raonable i eficaç. Deixar-ho anar tot. Generalment, em funciona.

Mentre escric, he pensat en el sopar d'avui en un restaurant italià i amb l'agradable passeig per Nuremberg. Em sembla que ja estic millor. Ara són les 11:40. El cor ja em batega més poc a poc. Us asseguro que ho he passat molt malament. He sentit molta, molta por. Ha hagut un moment en el que he

cregut que l'única opció era aixecar-los a tots quatre i sortir corrents. També, durant l'atac de pànic, ens he imaginat a la portar de l'edifici, sans i estalvis, però tots en roba interior. Tots menys el meu marit que aniria amb el pantaló del pijama. Sort que aquest vespre, al mirar-me al mirall, he comprovat que tinc les cames una mica més primes. Jo, abans de sortir, amb les sandàlies descordades i portant el nen petit de la mà, que ja es més alt que jo i no el puc portar a coll, hauria pensat en agafar la petita bosseta on porto la documentació de tots quatre. En un altre moment, en una de les trames que m'han passat pel cap, el meu marit decidia pujar per les escales fins el terrat, seguit per tots nosaltres. Jo, l'última, esforçant-me per seguir-los. De tant en tant, es girarien per assegurar-se de que no m'he caigut. Allà ens recollirien el bombers, amb aquelles cistelles que sempre m'han cridat molt l'atenció. El meu fill gran tindria por, no suporta les alçades i jo sabia que ho està passant molt malament. Me'l miraria i el cridaria sense renyar-lo, per treure-li la por, per donar-li confiança i força, com tants cops he fet. Jo no perdria els nervis. No acostumo a fer-ho en les situacions difícils, quan tinc clar contra què lluito. Ara bé, que no em facin dir quin color m'agrada més. No suportó que m'obliguin a escollir entre coses que no són imprescindibles.

Estic pensat que és increïble que, en quinze o vint minuts, hagi pogut pensar en tantes coses. Quin poder té la imaginació! Ho visc amb tanta intensitat,

amb tanta por i angoixa, que tinc la sensació de què em costa respirar i que, d'un moment a l'altre, el cor se m'escaparà per la boca de tant ràpid que batega.

Sembla que se'm va passant la por. Potser és per què em tranquil·litza sentir-los dormir a l'habitació del costat. Són dues habitacions gegants comunicades, els sostres santíssims, som un palau et. Ja no tinc tanta necessitat d'abraçar-me al meu marit. No vull despertar-lo. Demà ens queden encara uns quants quilòmetres fins arribar a Berlín. Aniré al lavabo, agafaré la radio i provaré de sintonitzar alguna emissora per acabar de tranquil·litzar-me.

Dimecres, 11 d'agost

Estic tan... no sé. Desenganyada de tot, desenganyada i aïllada de tot el que m'envolta, que li acabo de dir a la meva filla que l'estimo i m'ha sonat a mentida piadosa. No caldria ni dir que l'estimo molt però, estic en un estat en el que la prioritat és sobreviure. No puc estimar, transmetre benestar si jo no estic be amb mi mateixa. En aquest estat, pensar primer i, com aquell qui diu, únicament en mi mateixa, és garantia de què també penso i em preocupo pels meus fills. Els estimo i lluito com una lleona pel seu benestar.

El que avui ha passat no és nou. En els últims mesos s'ha repetit en diversos escenaris quotidians. Potser canviava la forma però, els personatges i el

nucli de la història són sempre els mateixos. La meua parella té la costum, de tant en tant, d'estar a casa, de passar per la nostra vida en comú, com un invitat. Els meus fills el segueixen. Ja són grans, caminen molt més de pressa que jo i tinc la sensació de que, fins i tot, els faig nosa. Ahir vam arribar a Berlín a primera hora de la tarda i, amb tota la calor, ens va fer sortir, sense perdre temps, a donar voltes per la ciutat. Com aquell que vol acabar-se les dues guies de la ciutat en un parell d'hores. Jo ja no podia més, les meves cames es queixaven i la calor em tenia mig encantada. Ells a la seva, el pare i els fills, tots forts disposats a recorre la ciutat el més aviat possible, no sigui cas de què algun monument es mogui del lloc. Després de sopar i sobre tot, amb la fresqueta del vespre, la situació va millorar i les meves males llets semblaven esfumar-se. Vaig sentir que érem una família i que jo segueixo essent una part important d'ella, la més important. L'endemà tot s'ha anat en orris. Un altre cop han tornat a sortir amb presses. És veritat que ens hem ficat per un barri on, malgrat el que diguessin les guies, no hi havia res d'interessant. Ningú tenia la culpa de què les guies s'equivoquin, però sí que la tenien per no haver-me escoltat i considerat les queixes que els vaig expressar ahir al vespre. S'obliden que quan eren petits jo carregava amb ells, em preocupava de que mengéssim bé, de que no passessin calor, de distreure'ls, de fer les parades necessàries i suficients perquè no se'ls fes passat el viatge. Jo no puc empassar-me la guia del primer a

l'últim barri. Per acabar d'arrodonir el quadre, quan estàvem cap el migdia en un parc, asseguts i recuperant el meu alè, morta de calor, una abella m'ha picat en un dit. La ciutat està plena d'abelles, tantes que ja no els fem cas. Són bastant grans i pots distingir les ratlles negres i grogues perfectament. Una d'elles s'ha parat a prendre la fresca, com nosaltres, a sobre del meu dit. Sense adonar-me, he anat a apartar allò que em tocava el dit i l'he esclafat. L'abella ha quedat destrossada al terra però, com ens explicaven en els dibuixos, abans de morir, m'ha clavat l'agulló. Me l'he tret, m'he espantat i, sobre tot, els he tirat la culpa de l'incident a tots ells. Hem corregut per trobar una farmàcia. Per sort, hem trobat una ben a prop i una senyora molt amable ens ha donat una pomada. M'he posat histèrica i la guerra familiar ha esclatat. Des del moment de la picada fins a l'arribada a l'hotel, han passat dues hores que s'han convertit en una tortura per tots. Els nens han desaparegut per l'habitació, com si es tornessin invisibles i el meu marit no responia com jo volia. Es calla i jo m'ho prenc com una mostra de la seva seguretat que, als meus ulls, és signe de prepotència. No escoltava com cal les paraules, arrebossades de sentit comú, d'una mare cansada, preocupada i encara desubicada en una ciutat desconeguda. Malgrat tot, jo pensava que, quan arribéssim a l'apartament, descansaríem i podríem sortir a sopar tranquils i reconciliats. Recuperaríem l'harmonia i semblaríem, un altre cop, una família

ben avinguda. Molt endins meu, sabia que m'enganyava però, com sóc fastigosament optimista i desitjo molt viure aquests petits moments de felicitat familiar i conjugal, volia creure que podríem reconduir el dia i, perquè no?, les vacances. A l'arribar, els he deixat dormir un parell d'hores i jo, per no perdre els hàbits culturals que he adquirit, m'he encarregat de tot. Quan s'ha despertat, m'ha abraçat i m'han entrat ganes de plorar. Segueixo essent un gatet que busca la faldilla i les carícies de la mestressa. Li he preguntat si s'adonava de quan l'estimo i el cuido, de quan els estimo i els cuido. A tots. I, oh!, ha estat quan m'he adonat de que ell encara no havia baixat del burro de la superba. Mig espantada, mig atordida i, potser una mica melodramàtica i patètica en el meu intent de reivindicar-me, he decidit que el millor que podria fer era marxar a donar una volta. Sé que era una bajaneria que, amb molta seguretat només serviria que per engrandir encara més els mals rotllos, però quan una està atabalada, se sent sola i insegura, no acostuma a reaccionar amb sentit comú. M'he deixat envair per la sensació de que sóc la minyona de la casa, mal pagada i pitjor considerada. Sacrificada a canvi de no res. I la situació ha arribat al seu punt àlgid. He agafat la bossa i la guia per tenir un mapa de la ciutat i m'he anat escales avall. Com he après a les pel·lícules, si esperes l'ascensor és fàcil que t'enxampin. M'he esperat uns minuts i els he trucat . El meu marit no semblava acollonit per la meva

actuació i el meu fill gran em deia que tornés. Tots dos semblaven farts dels meus atacs. Res de nou, no m'aportaven res de nou. Jo només volia quelcom de nou, que em treies d'aquella quotidianitat que m'ofega i no em deixa viure. Volia fugir i, com em sé covard, sabia que no ho faria i, això encara m'enrabiava més i augmentava el meu odi cap a ell i cap a la meua vida. Li he contestat que em podria marxar, tenia documentació i diners, només em faltaven pebrots per fer-ho. No sé que m'ha contestat però jo li he dit que em marxava. L'he penjat el mòbil. Ben be he caminat durant una mitja hora sola per Berlín, tota una heroïcitats per mi. La barreja d'exercici i la satisfacció de que sí que puc anar sola per una ciutat desconeguda, m'ha facilitat la recuperació. La pressió sobre el pit anava perdent intensitat i em permetia inspirar més profundament. Més que respirar, sentia que em bevia la vida i que m'omplia d'il·lusions, de ganes de viure. Em sentia lliure, en la mesura suficient per poder desitjar continuar vivint. Volia veure els meus fills. Passejar amb ells i amb el meu marit i respirar l'aire fresc del vespre, per aquells carrers del barri jueu de Berlín. Em sentia feliç d'aquella manera ingènua que tant m'omple. No havia contestat a les seves trucades. El mòbil estava en silenci, al fons de la bossa. Vaig començar a fer el camí de retorn. Sonarà pueril però em sentia forta i valenta. Experimentar la sensació de que ho podia abandonar tot m'havia sacsejat positivament, com si m'enganyés a mi mateixa i

m'hagués cregut que podia ser altre cop jo, la noia que es creia lliure, intel·ligent i sensatament atrevida. El fet d'haver pensat, quan anava passejant, que podia, fins i tot, passar la nit en un hotel, sola i a Berlín, m'agradava i em sentia com una heroïna de la quotidianitat. Mentre caminava, m'imaginava com demanaria una habitació en el meu anglès patètic, però em creia tant forta i decidida que em veia fent-me entendre, com una dona de món que se'n va lluny, molt lluny.